

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ip a

Attentie

41e jaargang Nr. 146 - December 2019

Welkom
Jubileum-
borrel
I.P.A.
Nijmegen.

Clappers & Vlieger Media. Uitgave 758

IPA Nijmegen 60 jaar

Het jaar loopt ten einde

Zoals u allen weet vierden wij dit jaar ons 60-jarig bestaan van ons district. Nijmegen niet alleen de oudste stad in Nederland maar ook het oudste district van IPA Nederland. Zoals ik in mijn toespraak op de jubileum borrel reeds aangaf, mogen wij blij zijn dat op 17 februari 1959 een bestuur geformeerd werd dat ons district ging leiden. 'Dienen door vriendschap' heeft vanaf dat moment hoog in het vaandel van onze vereniging gestaan. Veel werk is er dan ook verzet door de diversen bestuursleden door de jaren heen. Veel van deze activiteiten kunt u terugvinden in onze

jubileumuitgave eerder dit jaar. Met recht kijken wij terug op een zeer geslaagde borrel in Afferden. Fijn dat u er allemaal was en dat de bijeenkomst zo druk bezocht werd. Naast u allen was tevens aanwezig de vertegenwoordiger van het landelijk bestuur van de IPA, John Korsel en natuurlijk onze collega bestuurders van de overige oostelijke districten t.w., Twente, Oost-Nederland en Arnhem. Jullie tevens bedankt voor de heerlijke krentenwegge en op naar jullie jubileum. Ook onze andere genodigden bedankt voor jullie komst.

Bijzonder blij waren wij dat onze activiteitencoördinator bij de borrel aanwezig kon zijn. Dick Beerens had namelijk anderhalve week eerder een zware operatie ondergaan. Zijn herstel was zo voorspoedig dat het niet leek alsof er iets aan de hand was geweest. Dick, vanaf deze plaats nog beterschap en ontzettend fijn dat je er was.

Natuurlijk zijn wij ook onze jubilarissen dankbaar dat zij aanwezig konden zijn. Fijn dat jullie er waren en nog veel gezondheid en succes in de toekomst. Daarnaast bedanken wij ook de mensen van 'De Tabakplant' voor de uitstekende verzorging van hapjes en drankjes.

Toch moeten wij ook nog iemand ontzettend bedanken voor zijn jarenlange inzet voor de IPA en zeker voor het vele werk dat hij verzet heeft voor de jubileumborrel. U denkt natuurlijk wie was dat? Hoewel zij beide er niets van wisten dat dit zou gebeuren zijn wij Martin van der Putten en zijn echtgenote Trudie dankbaar voor zijn niet aflatende inzet voor de IPA. Na het aanbieden van een cadeau en natuurlijk voor Trudie een prachtig boekje bloemen was het officiële gedeelte afgelopen. Dat neemt natuurlijk niet weg dat de overige bestuursleden ook bedankt worden voor het vele werk dat de IPA toch met zich meebrengt. Brugt, Adrie, Jan N. en Jaap, en natuurlijk al de partners: Bedankt!

Dat raakt het jaar bijna op zijn einde. Een jaar waar fijne en goede activiteiten zijn georganiseerd. Maar ook een jaar waarbij de Nederlandse politie nogal eens in het nieuws kwam. De maatschappij wordt steeds ingewikkelder en de mensen steeds mondiger. Voor de politiemannen en -vrouwen is het ook steeds moeilijker om hun werk te doen. Het aanbod is zo groot en de capaciteit van de politie beperkt dat niet ieder probleem opgelost kan worden. Steeds meer taken komt op hun bord te liggen.

Ook het welzijn van de politiemann of -vrouw is zeer belangrijk. Met een zo hoge werkdruk wordt dit steeds moeilijker. Voor zowel de regering, de minister en Kamerleden een signaal dat er geïnvesteerd moet worden in capaciteit en betere samenwerking met andere instituties die betrokken zijn bij het welzijn van de inwoners. De vrijheid en veiligheid van de inwoners is een groot goed.

Bijna gaan wij weer over tot de orde van de dag. Maar eerst vieren wij nog de komende feestdagen. Ik wens u allen, mede namens mijn mede bestuurders en echtgenoten, hele fijne Kerstdagen toe. Ook een prettige jaarwisseling en natuurlijk veel geluk en gezondheid in het nieuwe jaar. De collegae die tijdens deze dagen moeten werken sterkte en ook voor jullie rustige dagen en een goede jaarwisseling. Tot ziens in het nieuwe jaar bij onze activiteiten.

Uw voorzitter,
Jan Eijkemans

COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
41e jaargang nr. 146
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jaap Heerschop
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris/contactsecretaris:

Brugt Peper
contact-nijmegen@ipa-nederland.nl

Algemeen Bestuurslid
Jan Nijburg

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniëls
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Actviteiten:

Dick Beerens
dickbeerens@hetnet.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten

In dit nummer

- 3** Het jaar loopt ten einde
- 6** PolMarco reis naar Bielefeld
- 10** Jubilarissen IPA Nijmegen
- 11** Nationale Taptoe Rotterdam
- 13** IPA Nijmegen 60 jaar
- 17** Blog: Trieste eerste kerstdag
- 19** Lezing over Karel Doorman
- 21** Het verdriet van Nijmegen
- 24** IPA Nijmegen 60 jaar (foto's)
- 26** Reis naar Italië Premeno en Lago Maggiore
- 31** Blog: Sorry dat ik je stoort
- 33** Gedanken von Sarah
- 35** Waaloversteek 2019
- 37** Koninginnedag 1979
- 40** Activiteiteinoverzicht

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen
nijmegen@ipa-nederland.nl

Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o.

PolMarCo reis naar Bielefeld van 21 t/m 25 oktober 2019 (groep 2)

Tekst: Tine ten Wolde

Foto's: Henk Baron

Mij werd door Izak gevraagd of ik interesse had in een heel mooie schrijfmap. Uiteraard zei ik ja, maar er zat een heel klein addertje onder het gras. Het verslag van het reisje. Dus bij deze.

Maandag 21 oktober 2019.

Vertrek vanuit Herveld om 09.00 uur en er werden nog medereizigers op gehaald in Deurningen om ongeveer kwart voor elf. De reis kon beginnen. Al meteen gezelligheid in de bus, want het was natuurlijk zo van: "leuk dat we jullie weer zien". De eerste stop was in Westerkappeln. Daarna was er al de eerste bingo met weer geweldige prijzen. Helaas werd ondergetekende niet lekker. Ik kreeg alle hulp die men maar kon geven in de vorm van water, nat washandje op mijn voorhoofd en mijn stoel werd zo plat gelegd dat ik praktisch op de schoot van Johan Turk belandde die achter mij zat. Joop stopte de bus zodat ik even een frissen neus kon halen. Alle hulpverleners mijn hartelijke dank. Om 14.00 uur werden we bij 'Miele Centre' in Gütersloh verwacht. We kregen een rondleiding door het museum waar natuurlijk de ontworpen apparaten stonden die Miele produceerde. Houten tobbes tot aan de moderne wasmachines etc. Miele heeft echter meer gemaakt dan je zou denken. Fietsen, motoren en zelfs auto's. Geweldig om te zien. Ook werden we getraceerd op koffie met gebak. Daarna nog de showroom bezichtigd waar natuurlijk de modernste apparatuur stond. Als afscheid kregen we een mooie koffie- (of thee-) mok van Miele mee naar huis.

Om ongeveer 17.00 uur kwamen we bij ons tijdelijk verblijf in Bielefeld, hotel Brenner. Na onze inkwartiering volgde het diner. We werden verwelkomd door een IPA collega en door de manager van het hotel, die een welkomstdrankje gaf. Kan me alleen niet meer herinneren wat ik gegeten heb, wel dat ik kalm aan deed. Toch die avond maar bijtijds naar onze kamer.

Dinsdag 22 oktober 2019

Met de bus een stad rondrit onder leiding van een stadsgids. Bielefeld was in het verre verleden een echte linnenstad. De oude Ravensburger spinnerij is nu als museum ingericht. Nu herbergt de stad zo'n 32.000 studenten die studeren aan de Universiteit Bielefeld gelegen op een enorm terrein, waar uiteraard de collegezalen zijn gehuisvest, maar ook studentenwoninkjes etc. Daarna kwamen we in de wijk Bethel. Ooit begonnen in een woning om kinderen met

epilepsie op te vangen, een initiatief van zes heren. Nu is Bethel zelfs een stad op zich, ze hebben zelfs hun eigen munteenheid. Ook wordt niet alleen meer naar epilepsie onderzoek gedaan, maar naar vele aandoeningen.

Uiteindelijk was de toer ten einde onder aan de Sparrenburg. Hier konden we naar boven om van het uitzicht over de stad en van het Teuterburgerwoud te genieten en eventueel de toren te beklimmen. De lunch deze dag was in het 'Johann Albrecht's Brauhaus'. De schnitzels lagen niet van links naar rechts op je bord, maar het waren er wel twee. Ze hadden echter ook een heel lekkere vegetarische schotel. Na de lunch gelegenheid om te shoppen. Het diner in het hotel was dit keer in buffetvorm. Daarna kon iedereen weer doen waar hij of zij zin in had.

Woensdag 23 oktober 2019.

Openluchtmuseum Detmold. Wie al wel eens in het openluchtmuseum in Arnhem is geweest of in Orvelte of zo'n museum in het Brabantse weet ongeveer hoe het is, denk je. Dit museum is gigantisch. We startten de toer onder leiding van een gids met het bezichtigen van een 300 jaar oude boerderij, welke zo groot was dat daar makkelijk twee of drie huizen in pasten. We begonnen met wat we hier de deel noemen. Links de koeien en rechts de varkens. Tussen in konden gemakkelijk twee grote karren staan. En zoals ook gebruikelijk sliepen de maagden en de knechten hier boven het vee, gemakkelijk en natuurlijk warm in de winter. De hoeve was geheel zelf supporting. Met huisjes rondom voor de opslag van hout, graan etc. Er was er zelfs één waar men belangrijke spullen opsloeg in geval van aanvallen. Ook de tuin was niet vergeten en wat wij tegenwoordig alleen als leuke bloemen zien, zijn eigenlijk zelfs kruiden voor van alles en nog wat. Daarna een fikse wandeling naar het 'Paderborner Dorf'. Hier waren natuurlijk allerlei huizen verzameld inclusief die van de rentmeester uit vroeger tijd. Ook heel groot met eigen interne stal. Omdat het intussen toch al over koffie tijd heen was, maar verder gelopen naar het museum restaurant 'Im Weissen Ross'.

Eerst een lekker bakkie en daarna de lunch, welke alweer geserveerd werd in van die kleine hoeveelheden. Omdat

het restaurant aan het eind van park was, was Joop zo lief en heeft de bus daar naar toe gebracht.

Op naar het Hermannsdenkmal. Waarom het zo heet heeft onze gids Vivianne ons haarfijn uitgelegd.

De Germaan Arminius is er in geslaagd om de Romeinse bezetter te verslaan en te verdrijven. Daar kwam men echter vrij laat achter. En toen was er een heer Von Bandel, die het denkmal heeft ontworpen en gebouwd. Dat heeft wel effe zo'n 40 jaar geduurd. Maar nu staat het te stralen in al zijn glorie. In totaal zo'n 55 meter hoog. Onder aan de voet hebben Bob Vos en Henk Baron de groepsfoto gemaakt.

Daarna werd nog een bezoek gebracht aan de Externsteine. Een formatie van grillige rotsen aan een meertje. Ik moet bekennen dit niet met eigen ogen te hebben gezien, want ik ben in de bus achtergebleven, met nog een paar zielsverwanten.

Donderdag 24 oktober 2019

Op het programma stond een bezoek aan het 'Heinz Nixdorf Museumforum'. Ik heb de belevenissen daar van horen zeggen. Ik ben met mijn maatje Sylvia naar de eerste hulp van het plaatselijke ziekenhuis geweest omdat ik toch wel heel beroerd was en men dacht dat ik longontsteking had. Op

zich ook een hele ervaring. Mijn andere maatje Gerrie heeft me dus een en ander verteld. In het museum staan allerlei uitvindingen van vroeger vooral op het gebied van computers. Het leukste was dat men spelletjes kon spelen op die computers. Ook de moderne technologie van de robot wordt hier uitgebreid getest. Na een uitstekende lunch ging men naar het 'Kreismuseum Wewelburg'. Dit was vanaf 1933 Himmlers hoofdkwartier van de SS. Geen fijne omgeving dus. Ik wil bij hierbij alle deelnemers bedanken voor de opvang van Gerrie. Ze zei zich deze dag in het geheel niet alleen gevoeld te hebben, maar meteen in de groep te zijn opgenomen.

Het diner deze avond was wederom in buffetvorm en met muziek zelfs dit keer. Er was een accordeonist die de sterren van de hemel speelde.

Vrijdag 25 oktober 2019

Ja aan alles komt een einde, zo ook van dit reisje. Om dat we gelukkig niet zover hoefden te reizen, nog een bezoek gebracht aan het politiemuseum in Salzkotten. Fijne uitleg van collega/beheerder Felix. Het museum bevat natuurlijk allerlei politiemateriaal, zoals petten, zelfs een kleine meldkamer. In het gebouw (een oud treinstation) kan men niet alles kwijt, maar er viel genoeg te zien. Herr Felix werd blij gemaakt met een oud Rijkspolitie uniform (compleet). Mij viel op dat er een parkeerautomatenpaal stond die echt werkte. Men kon met 50 euro cent een half uur wachttijd kopen, dus een leuke donatie voor het museum.

We kregen nog een lekker twaalfuurtje aan geboden in de vorm van goulashsoep of kerriesoep met brood.

Ja en dan is de tijd daar dat we weer moesten gaan. Op naar Deurningen, waar we bij Frans op den Bult ons laatste reisdiner kregen. In de bus werd uiteraard toch nog bingo gespeeld, met ook weer heel mooie prijzen.

Het afscheidsdiner was goed en voor elk wat wils (hadden we trouwens van te voren al moeten opgeven). Hier werd tevens bekend gemaakt waar het reisje volgend jaar naar toe zal gaan. Lubeck. Na afscheid te hebben genomen van de deelnemers die hier ook waren opgestapt, de terugreis aanvaard naar Herveld. Ook hier afscheid genomen met een tot volgend jaar en daarna huiswaarts.

Ondanks dat ik eigenlijk helemaal niet in orde was, heb ik van het reisje genoten. Met dank aan de IPA Bielefeld, met name Kalle Kapito, die ons alle dagen begeleid en gesteund heeft.

Dus iedereen

TOT VOLGEND JAAR.

Jubilarissen van IPA Nijmegen 2019

Ook dit jaar mochten wij weer een aantal jubilarissen tijdens de jubileumborrel in Afferden welkom heten en hen huldigen voor hun jarenlange lidmaatschap. De volgende heren vierden hun:

25 jarig lidmaatschap:

J.W.S.M. Teunissen, J.P.A. van der Vliet en R.G.M. Welling

40 jarig lidmaatschap:

H.J. van der Heijden, C.M. Remers, B. Oosterman, R.A.A. Peeters en J. Jacobz

50 jarig lidmaatschap:

W.P. Vermeulen

Hoewel niet ieder van hen kon aanwezig zijn bij de jubileumborrel werden de aanwezige jubilarissen in het zonnetje gezet en voorzien van de oorkonde en IPA speld en de partners van een fraaie boeket bloemen. Uiteraard zijn er foto's gemaakt door Henk Baron en staan hieronder.

Namens alle leden van ons district wensen wij hen nog een gezonde en gelukkige toekomst. Wie weet zien wij elkaar bij een van onze activiteiten.

Naar de Nationale Taptoe Rotterdam met IPA Arnhem

Tekst en foto's: Angela en Brugt Peper

Zondagmorgen 29 september 2019 werden we wakker door de regen die tegen de ramen tikte. Het was de eerste echte herfstdag met regen en wind. Een contrast met het weekend daarvoor toen we het IPA Nijmegen kampeerweekend hadden georganiseerd met zon en temperaturen van rond de 25°C. Het leek wel of IPA Arnhem het had aangevoeld, want juist deze dag organiseerde zij een bezoek aan de Nationale Taptoe in het overdekte Ahoy te Rotterdam. Om 11.30 uur stond er een mooie touringcar van Midland Tours in Arnhem klaar om ons droog naar Rotterdam te brengen. Toen de bus vol was, met 54 deelnemers uit diverse IPA districten, vertrokken we naar Rotterdam.

De Nationale Taptoe bestaat sinds 1954 (toen begonnen als Taptoe Delft). Na Delft, Breda en 's-Hertogenbosch vindt de Nationale Taptoe, vanaf 2006, in Rotterdam AHoy plaats. Internationaal is zij bekend als 'The Netherlands Military Tattoo'. Samen met de 'Royal Edinburgh Military Tattoo' en de Canadese 'Royal Nova Scotia International Tattoo' behoort de Nationale Taptoe tot de top van de wereld. De Nationale Taptoe is al lang niet meer een opeenvolging van heen en weer marcherende militaire orkesten en tamboerkorpsen in de open lucht tegen de achtergrond van een kerk of kasteel. Het is inmiddels een zeer gevarieerde kleurrijke theatershow geworden rond de militaire muziek met internationale deelname en vele artiesten en bijzondere dans- en folkloristische groepen. Met wisselende muziekstijlen, van klassiek tot modern, van

mars tot rock. Maar wel met behoud van de traditie en de boodschap van de Taptoe: het uiten van erkenning en waardering jegens allen die zich in de uitoefening van een publieke taak inzetten of hebben ingezet voor bevordering van vrede, veiligheid en handhaving van openbare orde (Defensie, Politie, Douane, Brandweer, Ambulance en Beveiliging). Er was ook aandacht voor historische feiten van nationale betekenis en een moment van bezinning voor gevallen en dienstsachtoffers, een vast onderdeel van de Taptoe. Juist dát in combinatie met de muziek van militaire orkesten maakte deze Nationale Taptoe zo'n unieke belevenis! Er is geen kasteelachtig statisch decor meer. De technische productie (belichting, geluid, decor, projectie) is inmiddels geheel gemoderniseerd. Met gebruikmaking van een grote LED-wall (40 x 15 m) als decor en met de modernste technieken (waaronder 3D-animaties) kreeg elk optreden een geheel eigen achtergrond en sfeer, die de beleving voor het publiek nóg intenser maakte. Ruim 600 deelnemers namen ons van de eerste tot de laatste seconde mee in een wervelende en zeer gevarieerde show, waarbij we oren en ogen tekort kwamen. Alle Nederlandse militaire orkesten waren present, aangevuld met de Steelband van het Nederlands Politieorkest; the Korean Ministry of National Defense Military Band (met 20 dansers); de Koninklijke Muziekkapel van de Belgische Luchtmacht; Massed Pipes & Drums met 24 Schotse dansers en een solo-piper; een Schotse rock-band; Jachthoorn- en Trompetterkorps Edelweiss uit Heerlen en, heel bijzonder, the United States Air Force Honor Guard Drillteam. Verder zagen we drummer Cesar Zuiderwijk met de Drumdemons; Kim Kiona en Crystel Benton, zang; Jörgen van Rijen, trombonist van het Concertgebouworkest; Ronald Snijders, fluitist; Marius Gosschalk, acteur en Saluutbatterij Amsterdam. De show en thema's van dit jaar werden omlijst met historische muzikanten uit verschillende periodes, met paarden, diverse voertuigen en figuranten en een gewapende erewacht. Ook de overzeese gebiedsdelen van het Koninkrijk hoorden en zagen we met Surinaamse, Antilliaanse en Javaanse folkloregroepen. Dit alles met indrukwekkende historische en actuele beelden op de achtergrond. Er werd afgesloten met een massale gezamenlijke finale.

Al met al een indrukwekkende show met een diversiteit van optredens uit korpsen en muziekgroepen uit de hele wereld. Op de terugweg maakten we nog een stop in Scherpenzeel om van een heerlijk diner te genieten.

Een topdag om op terug te kijken.

Op naar volgend jaar. In 2020 viert de Nationale Taptoe Rotterdam 75 jaar bevrijding van Nederland.

Meer informatie over de taptoe is te vinden op: www.nationaletaptoe.nl.

IPA Arnhem: bedankt voor deze hele mooie dag.

IPA Nijmegen zestig jaar

Foto: Geert Theloosen

Hartelijk welkom, leden en partners, de vertegenwoordiger van het Landelijk bestuur John Korsel, de uitgever van ons magazine 'Attentie' Paul Clappers, genodigden met hun partners, bestuursleden van de districten Twente, Oost Nederland, Arnhem met partners, jubilarissen en overige genodigden

Nijmegen de oudste stad van Nederland, is tevens het oudste district van IPA Nederland. Voorwaar in de huidige tijd geen sinecure om het zo lang vol te houden. Zeker in een tijd dat de Nederlandse politie onder zeer grote druk staat in de steeds omvangrijkere problematiek die zij in hun werk tegen komen.

Door het initiatief dat in de herfst van 1958 werd genomen door een aantal Nijmeegse politiemensen heeft, zoals blijkt, zijn waarde bewezen. Zestig jaar na de oprichting van ons district, op 17 februari 1959, heeft het devies 'Dienen door vriendschap' zijn waarde bewezen. Iets betekenen voor elkaar kan al op kleine schaal voor je collega's in ons eigen district maar het reikt natuurlijk ook verder. Vele vriendschappen in Nederland maar ook in het buitenland zijn in de afgelopen zestig jaar ontstaan en nog steeds genieten vele van deze contacten. Natuurlijk is de situatie in de afgelopen zestig jaar sterk

veranderd. Toen de Engelsman Arthur Troop solliciteerde bij het politiekorps in Lincolnshire kon hij niet bevroeden dat zijn idee om een International Police Association op te richten in vele landen op deze aardbol gestalte zou krijgen. Ook het gegeven dat de IPA internationaal aangemerkt wordt als een non-gouvernementele organisatie bij de Verenigde Naties erkend het belang van onze organisatie voor de wereld.

Veel dank en erkenning zijn wij dan ook verschuldigd aan de mensen die aan de wieg hebben gestaan aan de oprichting van ons district. Het waren juist Toon Bloemen en Theo Leenders die het voortouw namen samen met onze Duitse collega Lothar Simons die werkzaam was bij de Wasserschutzpolizei in Emmerich. Het eerste bestuur van ons district bestond uit de heren; Sinkler, Leenders, Bekker, Van 't Kruis, Bezemer en Beintsma aangevuld met de enige vrouw, mevrouw Stoffelen.

Andere mensen die een stempel hebben gedrukt op ons district zijn, hoewel ik hierin zeker niet volledig ben, de reeds genoemde Theo Leenders, Constant Theunissen die zelfs beide lid zijn geweest van het landelijk bestuur, toen nog genaamd Hoofdbestuur. Wie zeker niet mag ontbreken is de onvergetelijke mister IPA: John van de Broek, met zijn onvergetelijke lach en humor. Een man die stond voor het devies 'Servo per Amikeco'. Ook Arnold Noy, Frans Hummeling, Henk van Elsen, Jos ten Wolde, Toon Kievits, Henk Beers en vele andere, ik kan ze niet allemaal benoemen want dan duurt deze opsomming wel erg lang en ik hoop dat u mij dat vergeeft, hebben zich met hart en ziel voor ons district ingezet. U ziet, hier al werkten de toenmalige Rijkspolitie en Gemeentepolitie al broederlijk samen. Daar hadden wij geen reorganisaties voor nodig.

In ons jubileumnummer van de 'Attentie' kunt u een mooi overzicht vinden van alle mensen die in ons district zich ingezet hebben om vorm te geven aan de IPA. Vele initiatieven zijn er genomen om de politie bekend te maken bij zowel de bevolking als de buitenlandse bezoekers. De Internationale Vierdaagse Afstandsmarsen was daarbij een mooi platform om het 'Dienen door Vriendschap' vorm te geven. Vele buitenlandse politiegasten hebben wij tot op heden mogen begroeten en nog steeds ontstaan hieruit vriendschapbanden. Jaarlijks verlenen wij nog steeds circa tweehonderd politiemensen uit binnen en buitenland onderdak in sporthal 'De Veldschuur' in Malden. De samenwerking met hen en de politiecollega's is uitstekend. Vanaf volgend jaar kunnen we gebruik maken van een totaal nieuwe locatie waar je met plezier en goede contacten met de andere politiemensen kunt leggen.

Ook de vele activiteiten die georganiseerd zijn en waar wij met plezier aan terug denken staan in de jubileumeditie vermeld. Daarnaast zou ik een oproep willen doen aan alle jonge politiemensen, de IPA is geen organisatie die alleen bestaat uit oudere en gepensioneerde politiemensen. Juist in deze tijd, die veel van de jongeren vraagt, is verbondenheid met elkaar een belangrijk goed. Ik roep u op om deze verbondenheid met uw Nederlandse en buitenlandse collega's te tonen en u zo in te zetten voor een betere wereld. Juist politiemensen weten de 'ins and outs' van de maatschappij en de verbondenheid met elkaar. Dienen door vriendschap is hierbij geen loze kreet.

Dat de tijden veranderd zijn mag duidelijk zijn. De maatschappelijke omstandigheden in de vijftiger jaren zijn totaal anders dan heden. Van een toch enigszins gesloten politieorganisatie in die jaren tot heden is een wereld van verschil. Het is er overigens voor politiemensen niet gemakkelijker op geworden. De mensen zijn mondiger geworden, informatie bereikt hen al terwijl het gebeurd en de samenstelling van de maatschappij is ook geheel anders. Ook de problematiek waarmee de politiemannen en -vrouwen mee geconfronteerd wordt is veel ingewikkelder. De verschillende reorganisaties hebben hun stempel gedrukt

op zowel de organisatie van de politie als de eisen die er aan gesteld worden. Velen ervaren deze reorganisaties als flinke bezuinigingen vooral wat betreft het aantal fte's. Ook de vele eisen van de landelijke politiek waar de politie zijn aandacht aan moet besteden maakt het beeld daarop niet beter. Samenvoeging van de voormalige Rijkspolitie met de Gemeentepolitie was al een lastige onderneming, zeker omdat er een aantal 'koninkrijkjes' waren met ieder hun eigen identiteit. Ook te komen tot een Nationale politie heeft veel voeten in aarde gehad en eigenlijk is de invoering daarvan nog niet geheel geïmplementeerd. Het was overigens ook een zeer complexe ingreep om iedere politiemannen en -vrouwen op de goede plek te krijgen waar zij zich optimaal konden inzetten en daarnaast met alle organisatorische problemen.

Terug naar hetgeen wij vandaag vieren: ons jubileum. Samen willen wij met u van deze bijeenkomst een feestelijke bijeenkomst maken. Dat kan niet zonder u allen hartelijk te bedanken voor uw komst, uw inzet voor de IPA en daarbij tevens dank aan hen die deze jubileumbijeenkomst mogelijk hebben gemaakt.

Hartelijk dank u allen.

Contributie

Door de jaren heen zijn de kosten voor IPA Nederland opgelopen.

Na jaren van een gelijkmatige bijdrage aan contributie en zelfs een jaar van geen inning, ontkomen ook wij er niet aan om de contributie te verhogen.

Hoe dan ook.

Op 14 juni 2019 is tijdens de ALV (algemene ledenvergadering) besloten om de contributie met € 5,00 te verhogen van € 25,00 naar € 30,00 voor 2019.

Leden die geen machtiging tot betaling hebben afgegeven worden verzocht te wachten met betaling van de contributie tot men berichtgeving van de landelijk penningmeester ontvangt.

Met groet,

Jaap Heerschop pm IPA district Nijmegen

Blog: Trieste Eerste Kerstdag

Tekst: Cees Sjouwerman

Werken tijdens de Kerst bij de politie heeft altijd iets apart. Het was Eerste Kerstdag, onze groep had de ochtenddienst. We hebben allemaal wat meegebracht en een van onze stagiaires biedt zich aan om hier een brunch van te maken. Niet veel later zien we pasteibakjes staan en ruiken we lekkere ragout.

We spreken per uur een uitrukkoppel af. René en ik pakken het eerste uur. Onze stagiaire dient net de pasteibakjes met ragout op als de omroepinstallatie gaat. Ding dong: "Graag twee man voor een reanimatie!"

Ja hoor, natuurlijk, dat zal je net zien. De portofoon grijpend, rennen we naar beneden. De zwaailampen gaan aan, de sirene loeit en we snellen door de nagenoeg verlaten straten van Amsterdam-West. Aangekomen op het genoemde adres, is er nog geen ambulance.

Het is op de eerste etage. Een oude dame van dik in de tachtig wacht ons al op. Ze is heel netjes gekleed, maar is in paniek en komt nauwelijks uit haar woorden. Ik ren als eerste de woning in en tref op de keukenvloer een oude man aan. Ook hij is tiptop gekleed, alleen geeft hij geen enkel teken van leven. René vangt de vrouw op, terwijl ik de eerste testjes doe. Het is overduidelijk een reanimatie en ik trek mijn handschoenen aan. Vervolgens inspecteer ik de mond van de man en haal er twee kunstgebitten uit, want die zitten straks alleen maar in de weg.

Inmiddels staat René bij me en samen leggen we de man op zijn rug. We beginnen met de reanimatie. De man ziet lijkkleek. Ineens staat er een jonge vrouw in de keuken. "Ik ben de bovenbuurvrouw, ik ben arts. Ik kom jullie helpen." Zonder verdere discussie pakt ze een stethoscoop en zoekt ze naar een hartslag. Het wordt nu wel erg druk in het keukentje. We slepen de man naar de hal en gaan

verder met wat we doen. De man reageert nog steeds nergens op.

Ondertussen arriveren er twee ambulances. René en ik dragen de man aan de broeders en arts over. René voegt zich ondertussen weer bij de angstige echtgenote. Er worden twee metalen platen tegen de borst van de man gedrukt. "Iedereen los!", roept de broeder. De apparatuur zoemt en het lichaam klapt omhoog. Geen reactie. Nog een keer. 'Iedereen los! Boem!' Weer klapt het lichaam omhoog.

De man wordt geïntubeerd, krijgt een infuus en wordt op een brancard gelegd. Ik hoor René zacht op de vrouw inpraten. Ik beperk me even tot het hoog houden van een infuuszakje. Nadat het slachtoffer goed ligt, wordt hij naar de ambulance gebracht om hem verder te stabiliseren voor transport. Oogcontact met de broeders en de arts zegt me genoeg. Dit lijkt een verloren zaak. Dan arriveert de zoon en zijn moeder vliegt hem huilend in de armen.

Opa en oma zouden vandaag de kinderen en kleinkinderen op visite krijgen. Daar hadden ze zich erg op verheugd. Opa was bij het zetten van een kop koffie in elkaar gezakt. René en ik beseffen dat deze Kerst voor de familie heel anders gaat uitpakken. Moeder en zoon maken zich op om achter de ambulance aan te rijden, zoeken de nodige papieren bij elkaar. De vrouw pakt, waarschijnlijk tegen beter weten in, een pyjama en een paar pantoffels voor haar man in. Haar zorgzaamheid ontroert me.

Aangezien mensen in deze situaties vaak niet zo gestructureerd denken, blijven wij meestal nog even in de woning achter om ervoor te zorgen dat deuren en ramen worden afgesloten en er niets blijft branden. Ineens realiseer ik me dat er nog twee kunstgebitten in de keuken op de grond liggen. Ik loop snel naar de keuken en

frommel ze in een servetje. De gebitten aan de vrouw en zoon meegeven, vind ik een tikkeltje gênant. Met de smoes dat ik de auto even verplaats, ren ik naar beneden. Ik duw de gebitten bij een van de broeders in zijn hand. 'Presentje van mij voor Kerst', zeg ik met een knipoog. We nemen afscheid en wensen de mensen sterkte. Vervolgens rijden we terug naar het bureau. Onderweg vertel ik René van de kunstgebitten. Onwillekeurig schieten we in de lach.

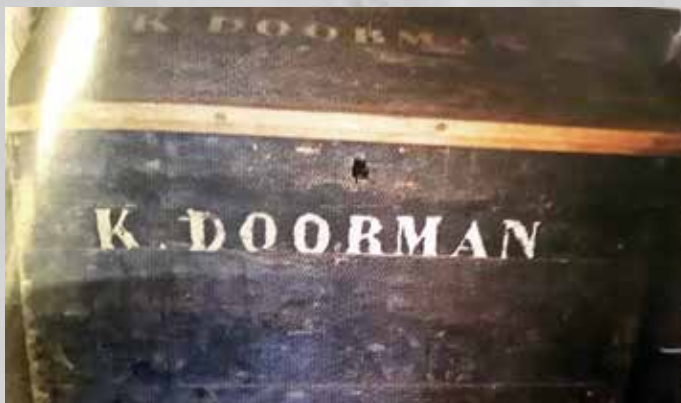
De brunch kunnen we verder helemaal uitzitten. Toch smaakt het anders...

Lezing over Karel Doorman en de slag in de Javazee

Tekst: Dick Beerens

Foto's: Henk Baron

In november 2018 heb ik bij onze burens, District Arnhem, een lezing bij kunnen wonen over de Schout bij Nacht (zeg maar een generaal) Karel Doorman en de slag in de Javazee. Deze lezing vond ik erg interessant en heb dan ook het plan opgevat deze ook bij ons, in het Nijmeegse, te organiseren. Na overleg binnen ons eigen bestuur werd er een datum geprikt en heb ik contact gezocht met Jan Maarten Doorman, die de lezing verzorgt. Jan Maarten is de kleinzoon van de eerdergenoemde legendarische Schout bij Nacht Karel Doorman. Dit resulteerde erin dat hij bij ons, in onze locatie Bar Sporthal De Heuvel in Druten, de lezing kwam verzorgen op 27 oktober jl. Om 14.00 uur mocht ik Jan Maarten aan kondigen en begon hij zijn presentatie.

Hij begon zijn verhaal met het vertellen over zijn familie. Met name speelde hierin natuurlijk zijn opa Karel Doorman, maar ook diens broer, een grote rol. Beiden zijn namelijk bij de Marine gegaan en ook zijn beide broers Schout bij Nacht geworden. Een unieke gebeurtenis binnen de Marine.

Van Karel Doorman zelf zijn niet veel foto's bewaard gebleven, maar toch wist hij ons er een paar te tonen. Tijdens de opleiding als marineofficier en een individuele foto in uniform. Ook een foto van paar legerkistjes (hoge schoenen) en zijn P.U. kist (persoonlijke uitrusting) werden getoond. Karel Doorman, naast het feit dat hij bekend was als Schout bij Nacht bij de Marine, heeft ook een vliegeropleiding gedaan en is vlieginstructeur geweest. Toch is hij in 1921 weer terug gegaan naar het varend onderdeel bij de Marine. Ook is hij toen naar Nederlands Indië, het huidige Indonesië, gegaan en werd gestationeerd in Soerabaja, de Nederlandse militaire marinebasis aldaar. Van 1938 tot 1940 gaf hij leiding aan de Marineluchtvaartdienst aldaar en daarna werd hij Schout bij Nacht, de commandant van het varend eskader en dit vond plaats op de kruiser 'De Ruiter'.

Hier hebben we even pauze gehouden en konden we ons wat in laten schenken door Anne en Ans en werden we nog getrakteerd op een hapje met oosters tintje.

Na de pauze vertelde Jan Maarten ons hoe de dreiging ontstond van de Japanners die ons Nederlands Indië graag wilden veroveren vanwege de bodemschatten als olie, rubber, tin en bauxiet. Er was een vloot aanwezig van geallieerde strijdkrachten, met Amerikaanse, Britse, Nederlandse en Australische schepen. De aanval van de Japanners resulteerde uiteindelijk in een zeeslag in de nacht van 27 en 28 februari 1942. Deze slag eindigde voor de geallieerden desastreuus, mede door een gebrek aan luchtsteun. Een groot aantal van de schepen werd tot zinken gebracht, waaronder ook de 'De Ruiter', met aan boord Karel Doorman. Aan de hand diverse afbeeldingen heeft Jan Maarten ons laten zien hoe dit allemaal in zijn werk is gegaan en waarom dit tot een zo dramatisch einde heeft kunnen komen.

Nadat we deze presentatie hadden kunnen volgen was er ook nog gelegenheid tot het stellen van vragen. Hierna heeft onze voorzitter Jan Eijkemans een dankwoordje uitgesproken en werd een kleinigheidje overhandigd aan Jan Maarten Doorman. Tot slot was er nog een drankje en een hapje en konden we een stukje Vaderlandse geschiedenis rijker huiswaarts.

In gesprek met de schrijver van 'Het verdriet van Nijmegen 1940 – 1945'

Tekst en foto's: Jan en Els Eijkemans

Schrijver van 'Het verdriet van Nijmegen 1940 – 1945'

is Bart Janssen. Zelf geboren als oorlogskind op 1 februari 1944 op de St. Jacobslaan in Nijmegen, ontwikkelde al vroeg zijn interesse in de Tweede Wereldoorlog. Mogelijk ontstaan en opgevoed door de opmerking: "jij hebt in de oorlog zo'n geluk gehad", omdat hij twee keer ternauwernood ontsnapte aan de dood.

Bart heeft bij de toenmalige gemeentepolitie Nijmegen

gewerkt als jongste bediende op de administratie van 1962 tot 1965 en was in die tijd ook lid van de IPA. Nadat hij in 1965 bij de politie was vertrokken voor de functie van voorlichter bij de blindenbibliotheek Le Sage ten Broek in Grave en is hij nog jaren actief geweest bij de toenmalige Reservepolitie. Een functie die hij met veel plezier heeft vervuld.

Op 21 februari 1944 nam zijn moeder Bart mee naar haar ouders in de Ziekerstraat. Daar sprak een van de tantes van Bart zijn moeder aan om met het kleine joch naar dokter Peljak te gaan die praktijk hield op de Kronerburgersingel. De reden was dat Bart in die drie weken veel te weinig was aangekomen. Hoewel zijn moeder nog even wilde wachten tot de volgende dag, waarschuwde men haar dat het dan wel eens te laat kon zijn. Aldus toch maar gegaan naar dokter Peljak die die middag zijn laatste recept uitschreef. De dag daarna, 22 februari, werd de villa van de dokter waar hij tevens praktijk hield volledig verwoest bij het bombardement. Dokter Peljak en zijn vrouw, vijf van hun kinderen, de dienstbode en een aantal patiënten die in de wachtkamer zaten kwamen daarbij om het leven. Was de moeder van Bart, zoals ze eigenlijk van plan was, inderdaad een dag later naar het spraakuur geweest dan waren zij beide eveneens omgekomen. Gelukkig verbleven de ouders van Bart op 22 februari nog op de Ziekerstraat. Na het eerste luchtalarm van 12.15 tot 1.15 uur zag de moeder van Bart vliegtuigen terugkomen. Die dagen kwamen vaak geallieerde vliegtuigen over die steden in Duitsland gingen bombarderen. Omdat zij de situatie niet vertrouwde liep de aanwezige familie naar de voorkamer om de vliegtuigen te volgen. In een impuls trok zijn moeder op een gegeven moment de kinderwagen met de slapende Bart mee. Op dat moment werd de achterkant van het huis getroffen en het gehele pand ging in vlammen op, waarbij gelukkig niemand gewond raakte. Het hele gebeuren heeft echter wel grote invloed gehad op Bart's verdere leven.

De opa en oma van Bart woonden op de Parkweg waar opa een smederij had die bij het bombardement werd verwoest. Ondanks dat tientallen buurtgenoten en klanten hierbij ook hun leven verloren bleven beide grootouders ongedeerd.

In 1968 erfde Bart van zijn oma een doos met oorlogsdokumentatie: rouwkaarten, krantenartikelen en bidprentjes. In 1994 begon hij pas serieus met het verzamelen van de honderden portretten van de slachtoffers van het bombardement, sprak met vele nabestaanden en uit hun mond tekende hij de verhalen over de slachtoffers. In 2005 verscheen een boek met al deze verhalen onder de titel 'De pijn die blijft'. Een indrukwekkend boekwerk van 710 pagina's over mensen die van het ene op het andere moment hun leven verloren. Na verschijning van het boek meldt zich mevrouw Dora Koppelman-Alders die woonachtig is in Haarlem. Zij zat op kostschool en verloor op 2 oktober 1944 bij het een bombardement op de kapokfabriek in de wijk Bottendaal, dat een voltreffer kreeg, haar ouders, alle 9 broertjes en zusjes, grootouders en een oom en tante met hun 5 kinderen. Haar vraag was: "Waarom werd er over andere oorlogsslachtoffers nooit geschreven". Ook meerdere nabestaanden klopten bij Bart aan met hun verhaal en pijn. Nijmegen was na de bevrijding in september 1944 tot het voorjaar van 1945 een frontstad en werd vaak bestookt met granaten en bommen van de Duitsers die de Betuwe nog steeds in bezit hadden na de mislukking van de verovering van de brug bij Arnhem in het kader van operatie Market Garden.

Bart besluit om hier werk van te gaan maken, maar allereerst moest hij de materie eigen maken. De frontstadperiode, de Jodenvervolging, de Duitse Arbeitseinsatz en de concentratie- en vernietigingskampen, daar wist hij op dat moment nog onvoldoende van. Echter ook om de verhalen in de juiste context te plaatsen vergde een uitgebreide oriëntatie, maar daarvoor ontbrak de tijd. Steeds meer hoogbejaarde nabestaanden, die de oorlog zelf hadden meegemaakt, kwamen te overlijden. Er was dus geen tijd meer te verliezen.

Door een aantal mensen werd er gespeurd op internet naar nabestaanden, alle verhalen van de Werkgroep Oorlogsdoden werden gecontroleerd op onjuistheden. De site Noviomagus.nl stuurde regelmatig oproepen naar nabestaanden de wereld in. Bart zelf ging dagelijks op pad om overal in het land de honderden nabestaanden te interviewen, foto's te verzamelen en thuis deze verhalen uit te werken. Daarbij werd hij deelgenoot gemaakt van onbeschrijflijk oorlogsleed dat vele Nijmegenaren zowel voor als na het

bombardement hebben moeten verwerken. Bart werd geraakt door het verdriet dat soms zelfs na tientallen jaren nog niet verwerkt bleek. Hij sprak met familie van slachtoffers, die na de bevrijding van Nijmegen zijn omgekomen. Soms waren mensen zelf ternauwernood aan het bombardement ontsnapt maar kwamen zij later om het leven door granaten. Hij kon maar weinig nabestaanden

van omgebrachte joodse bewoners achterhalen hetgeen samenhangt met het grote aantal Joden dat in vernietigingskampen is omgebracht. Hij luisterde naar Nijmeegse vluchtelingen, die niet alleen hun dierbare maar ook hun bezittingen verloren en met wat kleding of huisraad naar verre oorden moesten vluchten in de hoop te overleven. Jarelang leefden vele in onzekerheid of hun vaders en broers die onder erbarmelijke omstandigheden in Duitsland moesten werken in o.a. de oorlogsindustrie, maar daar bleken te zijn omgekomen. Ook vele kinderen speelde in die jaren een gevaarlijk spel met munitie en het demonteren van gevonden granaten en daarbij om het leven kwamen nadat deze tot ontploffing kwamen. Vele ongevallen met Duitse en geallieerden voertuigen waren er oorzaak van dat vele om het leven kwamen. Allen zijn dan ook 'slachtoffer van de oorlog', zoals Bart dat noemt.

Op 10 oktober 2019 werd in de St. Stevenskerk in Nijmegen het boek 'Het verdriet van Nijmegen 1940 – 1945' gepresenteerd. Het is een kolossaal monument geworden waarbij een stuk geschiedenis van Nijmegen door gewone mensen in gewone taal voor Nijmegen en haar bewoners is vastgelegd. Een staande ovatie en langdurig applaus viel daarbij aan Bart Janssen ten deel. Bart zelf is heel blij dat hij na 14 jaren van intensief speurwerk, interviews en teksten schrijven deze enorme klus heeft geklaard. En zoals hij het

zelf zegt: "Nu komt er tijd voor andere dingen"!

Ben je geïnteresseerd in deze geschiedenis dan is het lezen van dit boek zeer de moeite waard.

Met toestemming van Bart Janssen volgt hieronder een passage uit het boek. Bron van deze passage is Els Eijkemans-Van Mierlo (kleindochter).

Folmering, Hermanus H. (Herman)

Geboren in Ooij, gemeente Ubbergen op 09-10-1888, overleden in Nijmegen op 22-11-1944, Ubbergseweg 152, Nijmegen.

Herman Folmering, sinds 29 juli 1942 weduwnaar van Elisabeth van Heeswijk, woonde met zijn dochters Els, Riet en Aggie bij zijn aannemersbedrijf aan de Ubbergseweg 152. In het huis dat hij achter zijn bedrijf had aangebouwd en dat de ingang aan de Batavierenweg had, woonden zijn dochter en schoonzoon Wil en Eduard van Mierlo-Folmering. Zijn oudste zoon Herman was missionaris op Curaçao en de oudste dochter Annie was religieuze op Boldershof in Druten. In familiekring werd nooit over de oorlog gesproken en persoonlijk leed of tragische omstandigheden werden niet aan het papier toevertrouwd.

..... Ik begreep (uit een gesprek tussen mijn moeder en haar zus, JE) dat zij een doodgeboren kindje had gekregen. Deze dode baby, die vermoedelijk geboren is in de tijd dat Nijmegen frontstad was, zou door mijn vader of mijn opa begraven zijn in de berg achter hun huis. Dit geheim hebben zij echter meegenomen in hun graf. In diezelfde berg zijn in de oorlog ook waardevolle persoonlijke bezittingen in de grond gestopt. Deze spullen zijn echter nooit teruggevonden. In september of oktober 1944, toen Nijmegen dagelijks door granaten bestookt werd, zijn mijn ouders en mijn tantes Els, Riet en Aggie geëvacueerd, maar mijn grootvader wilde zijn bedrijf niet achterlaten en besloot te blijven. Op 20 november 1944 schreef hij een brief aan zijn kinderen. De brief begon als volgt:

Beste kinderen en familie van Haaren en Toos,

Op de eerste plaats mijn hartelijke dank voor dat heerlijke pakje. Het was af. We verkeren nog in de beste conditie, maar hoe hard ik naar jullie verlang, toch mogen jullie niet komen. Veel te gevaarlijk. Vooral de omgeving waar wij wonen, in cirkel van ± 200 meter. Wij horen de granaten soms nog zoals de eerste dagen, maar zijn er meer aan gewend. Daarom niet komen. Het is ook zo moeilijk met de werkzaamheden. Als die dingen beginnen te fluiten vertrekt alles en zoekt een schuilplaats. Er worden ook dagelijks huizen getroffen. Ik hoop maar dat ze verjaagd worden. Dat we het rustiger krijgen. De laatste dagen begon dit gefluit om 's morgens 10 uur met tussenpozen tot 's middags 3 à 3.30 uur. Soms nog later, maar 's nachts is het stil.....

Twee dagen later, op 22 november, kreeg zowel het huis met werkplaats van mijn opa als het huis van mijn ouders een voltreffer. Alles stortte in. Het lichaam van mijn opa is later tussen de brokstukken teruggevonden.

IPA Nijmegen 60 jaar

Van het IPA district Brabant Oost kregen wij de volgende reis aangeboden. De reis gaat vermoedelijk gehouden worden in juni 2020. Informatie en opgave bij Toon Strik (AJWSTRIK@FREELER.NL)

ITALIË - PREMENO EN DE BERGEN AAN HET LAGO MAGGIORE

Italië – Premeno – Piemonte – 9 dagen.

De naam Piemonte betekent letterlijk aan de voet van de bergen. Piemonte heeft een oppervlakte van 25.399 km² en ongeveer 4,3 miljoen inwoners. In het noorden grenst Piemonte aan Zwitserland, in het westen aan Frankrijk, in het zuiden aan de Italiaanse regio Ligurië, in het zuidoosten aan Emilia-Romagna en in het oosten aan Lombardije. Qua landschap kan men in de regio drie delen onderscheiden: het Alpengebied in het oosten en noorden met de hoogste berg van Piemonte de Gran Paradiso met 4061 meter, de Po-vlakte met de grote steden en het heuvelland in het zuidoosten. De geschiedenis van Piemonte begint met de val van het Romeinse Rijk toen de Romeinen zich uit het gebied terugtrokken. Bij de grote volksverhuizing werd het vruchtbare gebied meermaals door rondtrekkende volken geplunderd. Piemonte is één van de rijkste gebieden van Italië. Een aantal van de belangrijkste Italiaanse ondernemingen zijn er gevestigd, zoals autofabrikant Fiat, levensmiddelenfabrikant Ferrero en het elektronicabedrijf Olivetti. Naast deze moderne industrie is ook de plaatselijke landbouw van grote betekenis. Op de Po-vlakte wordt rijst, fruit en groenten verbouwd, in de heuvelgebieden wijn en hazelnoten en in het Aosta-dal worden runderen gehouden. Op toeristisch vlak is er ook het nodige te vinden zoals in het noorden het Lago Maggiore, een meer in het grensgebied van Italië en Zwitserland. Het meer is 60 km lang, tot 10 km breed en maximaal 372 meter diep. Het noordelijke deel ligt in de Alpen, het zuidelijke deel in het heuvelland dat de overgang vormt tussen de Alpen en de Povlakte. Piemonte is ook rijk aan kunst- en cultuurschatten.

Premeno

Premeno, ook wel het balkon aan het Lago Maggiore genoemd, ligt op een hoogte van 850 meter. Premeno is een luchtkuuroord met een fantastisch uitzicht op het Lago Maggiore met de Borromeïsche eilanden, en zicht op de toppen van de Monte Rosa. De plaats is verder gekend om zijn historische kern van oude huizen met natuurstenen daken en de fascinerende villa's met parkachtige tuinen. Voor de wandelaar vindt men hier een keur aan wandelwegen door bosgebieden en langs de historische villa's.

Hotel Vittoria □□□+

U logeert in een uitstekend 3-sterren+ hotel, gelegen in het kleine centrum van Premeno. Alle kamers zijn voorzien van bad of douche, wc, telefoon, tv en airco. Het hotel beschikt verder over een lift, receptie, een gezellige bar, lounge en een sfeervol ingericht restaurant. In de mooie tuin vinden we een uitgebreid terras met verschillende zitjes. 's Morgens kunt u genieten van een uitstekend ontbijtbuffet en 's avonds van een uitstekend 3-gangen keuzediner.

Vertrekdatum – Reissom:

???dag ?? ?????

Reissom € 915-- p.p. (Richtprijs)

Toeslag I – persoonskamer € 99,-- p.p. (Richtprijs)

Bij de reissom is inbegrepen:

- de reis per luxe touringcar voorzien van bar, modern geluidssysteem met DVD, panoramacamera, toilet, en airco
- de verzorging op basis van halfpension, uitstekend ontbijtbuffet en uitstekend 3-gangen keuzediner, 1 x candlelight diner met drankje
- alle kamers met bad/douche, wc, telefoon, airco en tv
- de excursies (inclusief de genoemde entrees)
- begeleiding door een reisleader vanaf dag 3 t/m dag 8

- muziekavond met live-muziek
- treinrit Centovalli-baan
- boottocht met naar de Borromeïsche eilanden
- bezoek Borromeïsche eilanden met entree twee kastelen en tuinen
- ritje met boemeltrein en boottocht Ortasee
- entree Dom en Scala in Milaan
- boottocht Comomeer
- diaprojectie met kleine verrassing
- het afscheidsdiner
- alle taxen - calamiteitenfonds - reserveringskosten
- de diensten van uw ervaren chauffeur/reisleider

Niet bij de reissom inbegrepen:

- annulerings- en/of reisverzekering
- persoonlijke uitgaven
- niet genoemde maaltijden, dranken en eventuele niet genoemde entrees voor excursieprogramma z.o.z.

Reisprogramma:

Dag 1 Heenreis: Vanuit Eindhoven reizen we met een stop in een leuke plaats naar ons overnachtingshotel voor diner en overnachting.

Dag 2 Prachtige vergezichten: Na het ontbijt rijden we verder naar Italië. In Zwitserland komen we langs het Vierwoudstedenmeer en maken we een schitterende tocht over de Gotthardpas. Later in de middag komen we aan bij hotel Vittoria in Premeno. Hier worden we hartelijk welkom geheten door directie en personeel.

Dag 3 Borromeïsche Eilanden: Vanaf vandaag maken we iedere dag onder leiding van een reisleider een leuke en interessante excursie. Vandaag bezoeken we het Lago Maggiore met de drie Borromeïsche eilanden. We rijden naar Pallanza, waar aan de steiger de privé-motorboten klaar liggen voor een bezoek aan Isola Madre, ook wel het moedereiland genoemd. Dit eiland is bijna geheel in beslag genomen door het paleis Borromeo en de botanische tuin, opvallend door de zeldzame bloemen en planten afkomstig uit verre landen. Aan dit kasteel en de botanische tuin brengen we een bezoek. Vervolgens bezoeken we Isola Bella, dat in 1630 door de rijke en machtige graaf Carlo III Borromeo werd gekocht. Hij noemde het naar zijn vrouw Isabella. Later werd de naam afgekort waardoor het nu Isola Bella heet, wat mooi eiland betekent. Carlo liet een fraai kasteel in barokstijl bouwen, samen met een schitterende tuin. De tuin bestaat uit 10 terrassen die trapsgewijs zijn opgebouwd. Ook hier bezoeken we het kasteel met de mooie tuin. Het derde eiland dat we bezoeken is Isola dei Pescatori. Dit eiland karakteriseert zich als een romantisch vissersdorp, met kronkelende en smalle steegjes en de nodige visrestaurantjes. Na het bezoek gaan we terug naar het vaste land. U bent nog even vrij in Pallanza.

Dag 4 Mooie villa's en Como: Na het ontbijt rijden we naar Como gelegen aan het gelijknamige meer. We nemen de boot naar Cernobbio, waar u één der beroemdste grand hotels voor koningshuizen en grote prominenten, het Villa d'Este ziet. Langs de kust kunt u de romantische villa's bewonderen. Daarna bezichtigen we de Duomo di Como, de 3e grootste Dom van Italië. Aansluitend heeft u vrije tijd in Como. Na deze pauze rijden we naar Stresa, de wereldberoemde congresstad. Ook hier maken we een stop voordat we weer terugrijden naar Premeno.

Dag 5 La capitale: Vandaag bezoeken we het wereldberoemde Milaan. Via de snelste weg rijden we naar het centrum. Milaan is de tweede stad van Italië en de belangrijkste stad van Noord-Italië. De naam komt van het Latijnse Mediolanum. Dit betekent "in het midden van de vlakte" en verwijst naar het feit dat de stad midden in de Povalakte ligt. Milaan is de hoofdstad van Lombardije, een van de meest ontwikkelde regio's van Italië. Tevens is het de hoofdstad van de provincie Milaan. De stad telt ongeveer 1,3 miljoen inwoners. Milaan wordt verondersteld rond 600 v.Chr. gesticht te zijn door Noord-Italiaanse Kelten, de Insubres, wier hoofdstad het was. In 222 v.Chr. namen de Romeinen het in. In 313 verkondigde keizer Constantijn er het Edict van Milaan. Onder de Romeinse keizer Theodosius I was Milaan enige tijd hoofdstad van het West-Romeinse Rijk. O.l.v. onze gids bezoeken we het mooie centrum met La Scala, het beroemde operagebouw met bijbehorend museum. Verder bezoeken we de Duomo, één van de grootste kathedralen ter wereld. Na een korte wandeling heeft u voldoende vrije tijd om de stad van de mode te leren kennen, bezoek zeker de Galerie Vittorio Emanuele II met leuke restaurantjes, terrasjes en exclusieve boetiekjes. Op afgesproken tijd vertrekken we weer naar Premeno.

Dag 6 Palmen Express: Vandaag staat een tocht met de Centovalli-baan op het programma. Deze treinrit, ook wel de Palmen Express genoemd, rijdt vanaf Domodossola door de mooiste dalen aan de zuidzijde van de Alpen en langs kristalheldere stuwmeren en Santa Maria Maggiore (dal der 100 valleien) naar het Zwitserse Locarno. Locarno ligt op een hoogte van 196 meter nabij de monding van de Maggia in het Lago Maggiore, met 14.000 inwoners. Locarno staat bekend als Mondain kuuroord, toeristisch centrum en congresstad met het 14e eeuwse slot. Jaarlijks vindt het filmfestival van Locarno plaats. De stad heeft een goed bewaarde en autovrije historische binnenstad, met veel gerestaureerde bouwwerken waaronder de Romaanse kerk San Vittore in Muralto met 16e eeuwse klokkentoren en diverse fraaie burgerhuizen. In Locarno maken we een ruime stop om deze Zwitserse badplaats met mediterraan klimaat eens goed te bekijken. Na deze stop rijden we langs het Lago Maggiore terug naar Premeno.

Dag 7 Heilige San Giulio: 's Morgens brengen we een bezoek aan de Ortasee, de residentie van kunstschilders en poëten. Hier maken we allereerst een korte rit met de boemeltrein. Daarna gaan we per boot naar het eiland San Giulio met een basiliek uit de 4e eeuw. Na een kort oponthoud rijden we terug naar Premeno. Na de vrije lunch verkennen we onder begeleiding onze vakantieplaats Premeno. We wandelen naar het uitzichtpunt San Salvatore waar u kunt genieten van een panoramisch uitzicht op het Lago Maggiore en de Monte Rosa. Met de vereenzaamde vissersbootjes is dit een waar sprookje om te zien. Daarna gaan we naar de parktuin van het kunsthuis Villa Bernocchi, dit is een park van 75.000 m².

Dag 8 Internationale markt: 's Morgens bent u vrij of u neemt deel aan een tweede verkenningswandeling door Premeno. Nu bekijken we het oude gedeelte, eens een Romeinse nederzetting die in de 17e eeuw is uitgebreid door enkele Spaanse families. Deze nederzetting bestaat voor 70% uit natuurstenen bouwwerken. 's Middags bezoeken we de internationale markt van Intra, de markt vinden we in het centrum, in verschillende straten worden door de marktkooplieden hun waren aangeprezen. Verder is het ook goed toeven in het mooie centrum van Intra, hier zijn diverse mooie boetiekjes afgewisseld met gezellige terrassen en mooie ijssalons met heerlijk ambachtelijk schepijs waar Italië om geroemd wordt. Dag 9 Huiswaarts: Na het ontbijt nemen we afscheid van directie en personeel van hotel Vittoria en keren we huiswaarts. We besluiten de reis met een heerlijk afscheidsdiner, waarna u weer wordt teruggebracht naar uw opstapplaats.

EMA reizen
Vierkant beter

 040-2044145
WWW.EMA-REIZEN.NL

Blog: ‘Sorry dat ik je stoor...’

Tekst: Blog van Roel Timmermans van Politie Gemert-Bakel en Laarbeek

Politieman Roel zit thuis met zijn zoontje op de bank als plotseling de telefoon gaat: Een collega van de meldkamer vertelt dat een paar straten verderop een reanimatie van een kind van twee jaar oud wordt gemeld en dat de hulpdiensten van ver moeten komen. Roel bedenkt zich geen moment... ‘Spannend hè, papa...?’ Op de bank voel ik hoe mijn zoon zijn warme lichaampje nog wat steviger tegen me aanduwt. Op tv zijn een aantal getekende puppy’s bezig met een spectaculaire actie die in de wereld van mijn grote kleine vent van levensbelang is. Ik hou mijn hoofd er niet helemaal bij. Vermoeid van een weekend werken kijk ik met hem mee. Ik voel zijn hartje door zijn pyjama heen sneller slaan. De puppy’s weten ook dit avontuur weer tot een goed einde te brengen. En terwijl hij resoluut de tv uitzet en meedeelt dat ‘ie nu wel klaar is om naar bed te gaan schiet ik in de lach. September wordt ‘ie drie. Mijn bink.

De telefoon haalt me uit mijn glimlach. Daar waar ik in mijn papatijd het ding nog wel eens weg wil stoppen, zie ik nu dat er een onbekend nummer belt. De nieuwsgierigheid wint het. “Roel, sorry dat ik je stoor. Ik bel je omdat er zojuist een reanimatie is gemeld enkele straten van jouw woning. Een kindje van twee is in een zwembad gevallen en de collega’s en ambulances zitten erg ver uit de buurt.” De centralist, met wie ik tot voor kort nog dienst deed op de meldkamer, heeft zelden moeite gehad met het onderdrukken van emoties in zijn uitgifte van meldingen. Nu hoor ik per direct dat hij plaatsvervangende stress heeft en zo snel mogelijk hulp bij het kindje wil hebben. Nog voor hij is uitgesproken heb ik mijn schoenen al onder de salontafel uitgevist. “Ik heb nog niet gekeken wie daar woont, dus pas op dat het bekenden kunnen zijn”. Met die mededeling sta ik in drie treden boven aan de trap. Mijn vrouw, die zo de nachtdienst in mag, heeft direct door dat het menens is en is ook meteen wakker. Ze roept me nog na dat ik op moet schieten en ik weet dat ze oprecht bedoelt dat ik moet maken dat ik daar kom. Om absoluut geen enkele seconde te verliezen grist ik de sleutels van het dressoir en vlieg mijn auto in. Nog geen 30 seconden later komt die auto gierend tot stilstand op het trottoir voor de betreffende woning uit de melding. In mijn burgerkloffie vlieg ik de voordeur door en wordt door een van kleur verschoten tiener naar de tuin gewezen.

Op het gras zit een mevrouw. Schommelend, wiegend, starend. Ze huilt. Tegen zich aan haar kindje. Doordrenkt. Ik vraag haar hoe lang het kindje onder water is geweest. Ik hoor haar snikken dat ze dat niet precies weet maar dat ze het kind een minuut of vijf zijn kwijt geweest. Tegenzin maakt zich meester van mijn lichaam. Angst. Op weg door mijn eigen voordeur was ik me er al van bewust dat een reanimatie in de meeste gevallen geen goed einde kent. Onder lichte dwang neem ik haar toch haar kindje uit haar armen. Intens bedroefde ogen kijken me aan,

met een ongekend schuldgevoel en een immense hoop op sussende woorden. Terwijl ik het kindje op haar rug draai hoor ik moeder zeggen dat ze al geprobeerd had te reanimeren. Ik hoor het kindje rochelen en voel gelukkig meteen een hartslag. De poging van moeder is niet tevergeefs geweest. Terwijl ik het kindje op haar zijkant van moeder afdraai haal ik snel een vinger door haar mond om wat laatste restjes maaginhoud te verwijderen. Er stroomt nog een golfje water uit haar mond. In mijn hoofd ga ik na wat van belang is. Ik zit inmiddels op mijn knieën naast het kindje. Zo kan ik haar gezichtje in de gaten houden. Ik maak me zorgen omdat ik over het rochelen van haar longetjes heen nog geen sirenes hoor. Ik vraag één van de mensen die er bij staan een warme deken te gaan halen omdat het gevaar van onderkoeling me te binnen schiet. Anderen stuur ik weg met de kinderen die er omheen staan. Eén van de laatste die ik wegstuur heeft de expliciete opdracht de ambulance op te gaan vangen aan de voorzijde van de woning. Als laatste betrap ik mezelf er op dat deze mensen geen flauw benul hebben wie ik ben. Ik leg hen uit dat ik een agent ben die in de buurt woont en gebeld werd door de meldkamer. In de ogen van moeder is een wisseling te zien bij het besef dat ik geen arts ben maar wel gekomen ben om haar en haar kindje te helpen. Ik hoor nog steeds geen sirenes. Mijn collega op de meldkamer had in ieder geval gelijk toen hij zei dat de collega’s en ambulances niet in de buurt waren. Ik merk dat het meisje, het zij kort en oppervlakkig, blijft ademen en kennelijk voldoende zuurstof binnen krijgt. Terwijl ik haar in een stabiele zijligging ondersteun, prik ik af en toe gemeen met een vingernagel in haar voet en teentje. Iedere keer krijg ik een matige reactie in het lichaam. Iedere keer stelt die matige reactie me gerust dat ze nog bij ons is en meevecht.

Als er dan eindelijk lawaai van de straat komt verraad de blauwe broek dat de collega’s dichterbij waren dan de ambulances. Het zijn er ook meteen vier. Terwijl de eerste twee bij me komen staan willen de andere twee de tuin leegruimen van omstanders. Dit wordt abrupt afgebroken als ook de gillende aantocht van de ambulance hoorbaar wordt. In een mum van tijd wordt gedeeld wat dusver gebeurd is. Ik vouw het kleine shirtje tussen de schaar van de ambulancemedewerker. De tweede broeder reikt de hartslagstickers aan die ik met de vingers van een hand gespreid op haar kleine natte lichaampje kan houden. Terwijl het schermpje van de hartslagmonitor mijn beperkte medische kennis enigszins geruststelt, hoor ik de ambulancemedewerker via de portofoon doorgeven dat ze het kindje met zwaailicht en sirene naar het ziekenhuis gaan brengen. Toch weer die angst of het wel goed komt. De ambulancemedewerker kijkt me aan en zonder twijfel neem ik het kindje in mijn armen. De stickers en bijbehorende draadjes hebben haar interesse

gewekt en ze huilt. Hard nu. Met het kindje in mijn armen hol ik, zo snel als de lengte van de monitorkabeltjes het toelaten, achter moeder aan. De kleine menigte op straat gaat met gebogen hoofd en doodse stilte aan de kant en ongehinderd bereiken we de brancard. Terwijl de ambulancemedewerker voorbereidingen treft trek ik het kindje haar natte, koude broek uit en wrijf haar hard droog en warm met de deken van de brancard. Moeder zit er naast en krijgt maar half mee wat er allemaal gebeurt. Ik snoer het kindje vast in het bed en leg een hand op de schouder van moeder. Ik weet niets anders te zeggen dan dat een ongeluk altijd in de kleinste hoekjes zit en dat ze haar hoofd supergoed koel heeft gehouden. Ik meen dat. Als ongelukken in grote hoeken zaten zagen we ze aankomen, konden we er wat aan doen. Dat voorrecht hebben we echter niet. Als politieman weet ik dat ik, net als u burger, alleen maar af en toe mijn best kan doen zo'n ongeluk een zo goed mogelijk einde te geven.

Bij thuiskomst zit mijn zoon vol trots op mijn kussen op het bed. Naast mama mag hij vandaag extra lang opblijven omdat het nog weekend is. En het toeval wil dat de puppy's nog een keer op tv waren! Ik kruip naast hem op bed. Ik voel zijn warme lichaampje in mijn armen en geniet van zijn verhoogde hartslag. Geniet intens van de warmte en het leven dat ik hier bij me heb. Geniet van de wetenschap dat mijn dochter van het hele verhaal niets meekreeg omdat haar leeftijd haar een ruim uur eerder in bed brengt. Even voel ik me schuldig dat ik, het verdriet van zojuist kort neerleggende, geniet van mijn grootste bezit. Mijn kids. Warm, droog, gezond.

De trots komt pas als ik hoor dat het kindje het goed maakt en niet is overgebracht naar een specialistisch ziekenhuis. Mijn zoon krijgt een extra laat en extra lang bedtijdverhaaltje.

PS. Het meisje is er gelukkig weer helemaal bovenop gekomen.

Gedanken von Sarah: Warum bin ich Polizistin?

Bild und Text stammen von der Kollegin Sarah

“Manchmal frage ich mich warum ich Polizistin geworden bin und ob ich es wirklich noch will, die Uniform zu tragen. Man hat es größtenteils nur noch mit Menschen zu tun, die einen angreifen, dumm anpöbeln oder

meinen sie wüssten alles besser.

Ist es wirklich sinnvoll dafür sein Leben zu riskieren?

Man erlebt viele schlimme Momente, von häuslicher Gewalt, schweren Verkehrsunfällen oder sogar Suiziden. Man muss sich um betrunkene Personen kümmern, sich beleidigen lassen oder auch, wenn es sein muss, das Pfefferspray oder den Schlagstock einsetzen.

Danach denkt man sehr viel über die Einsätze nach. Hätte man irgendwas verhindern können, etwas anders machen können oder war es genau richtig wie man gehandelt hat. All das ist manchmal nur sehr schwer zu verarbeiten.

Dazu kommen manchmal noch die unbeliebten Arbeitszeiten, wer mag schon gerne nachts, am Wochenende oder gar an Feiertagen arbeiten, wenn man viel lieber etwas mit der Familie oder den Freunden unternehmen könnte. All das ist unter einen Hut zu bringen. Manchmal ist es dann auch so das man in seinem Freundeskreis ausschließlich nur noch

Kollegen hat, denn die haben auch dann frei wenn man selber frei hat.

Doch ich habe gemerkt das die positiven Dinge überwiegen.

Es ist ein tolles Gefühl Menschen helfen zu können die Hilfe benötigen. Von Menschen auch ein Dankeschön zu bekommen, wenn man schnell am Einsatzort war. Doch am aller tollsten sind die kleinen Kinder, sie schenken einem ein Lächeln, schauen einen mit funkelnden Augen an und sind einfach begeistert, wenn sie die Polizei sehen.

Zu den positiven Dingen kommen auch noch die Kollegen. Sie sind wie eine zweite Familie, man kann sich aufeinander verlassen, kann sich einen privaten Rat holen oder man hat auch mal eine Schulter zum anlehnen. Und nur weil wir eine Uniform tragen heißt es nicht, dass wir keine Menschen sind!

Wir sind Menschen die täglich ein großes Risiko eingehen Menschen zu helfen und Leben zu retten, wenn die 110 gerufen wird. Wir möchten nach unseren Einsätzen ebenso wieder gesund und unversehrt nach Hause zu unseren Familien kommen.

Darum würden wir uns alle ein wenig mehr Respekt wünschen.

Denn wir alle machen unseren Job sehr gerne! Polizist sein ist kein Beruf, den man einfach so ausübt, man tut dies mit Leib und Seele.

Und genau aus diesen Gründen bin ich Polizistin geworden!“

Waaloversteek 2019

Tekst en foto's: Jimmy Hilgen

Ik kreeg als wijkagent de vraag of ik interesse had om op 4 juni 2019 aanwezig te zijn bij de Waaloversteek van een viertal Tweede Wereldoorlog veteranen bij de Oversteek in Nijmegen. Ik kon hier natuurlijk geen "nee" op zeggen aangezien ik een erg grote interesse heb in de Tweede Wereldoorlog. Ook heb ik al enkele jaren een paar graven heb

geadopteerd op de Amerikaanse begraafplaatsen Henri Chapelle en Ardennes in België en op Margraten. Dit was een mooie kans om een paar echte helden de hand te schudden en misschien op de foto te gaan.

Market Garden 1944 even terug naar 1944

Op 20 september 1944 tijdens Operatie Market Garden staken eenheden van de Amerikaanse 82nd Airborne Division de Waal over in 26 canvas bootjes om via de Lentse zijde de spoorbrug en de Waalbrug te veroveren op de Duitsers. Om 15.00 uur die dag gingen mannen van het derde bataljon van het 504e Parachute Infantry Regiment (onderdeel van het 82nd) onder leiding van Majoor Julian Cook de Waal over. Hierbij werden ze ondersteund door diverse artillerie en genie-eenheden van de divisie. Van de 260 man die de oversteek maakte raakte de helft gewond of werd gedood. Aan het einde van de operatie bleken er 48 mannen gesneuveld te zijn. De doelen werden wel behaald en de beide bruggen werden veroverd zodat het Britse 30e Korps met hun tanks deze kon oversteken. Het doel van het 30e Korps was om de Britse parachutisten in Arnhem te ontzetten, maar daarvoor kwamen zij helaas te laat. Op de plek waar de Waaloversteek heeft plaatsgevonden is in 2013 de nieuwe stadsbrug De Oversteek geopend. Elke avond gaan 48 straatlantaarns aan om de gevallen Amerikaanse soldaten te herdenken. Deze Waaloversteek wordt iedere avond met zonsondergang gedaan door leden van de Sunset March. Deze mensen zijn allemaal Nederlandse oud veteranen en men kan hierbij kosteloos aansluiten. Aan de Lentse zijde is een monument opgericht voor de gesneuvelden van de 82nd Airborne Division.

4 juni 2019 terug naar mijn ervaring tijdens de Waaloversteek

De 4e juni was een warme dag en ik had van te voren met de organisatie van de Sunset March gesproken en het zou best druk kunnen worden. De veteranen waren nog niet zo heel lang in Nederland laat staan Europa. Ze bleken de dag ervoor pas op Brussel geland te zijn en waren naar Europa gekomen voor de 75-jarige herdenking van D-Day. Een erg druk programma stond deze mannen te wachten dus. De veteranen werden opgevangen in het Hotel Nimma waar

ze even tot rust konden komen en konden eten. Vandaar uit zouden ze met het bekende Zonnetreintje naar De Oversteek gebracht worden. Drie van de vier veteranen waren ook daadwerkelijk Waalcrossers, namelijk Clifford Stump, Thomas

Lucas en Gordon D. Monson. De vierde, Harry Miller, had gevochten bij het 740e Tank bataljon. Nadat de mannen even van hun rust genoten hadden zijn ze onder begeleiding van de wijkagent (ik dus) naar De Oversteek gereden. Hier stond een behoorlijke groep vrijwilligers van de Sunset March en belangstellenden op hen te wachten. Drie van de vier veteranen wilden De Oversteek te voet nog maken. Dit ging natuurlijk op hun eigen tempo en dus niet heel snel, maar dit maakte het allemaal erg bijzonder. Het doel van de Waalcrossers was het monument van de 82nd Airborne Division aan de Lentse zijde van de brug. Bij het 82nd Airborne Monument werd een mooie ceremonie gehouden om de gevallen soldaten te herdenken. Het werd een erg indrukwekkende herdenking waarbij de vier veteranen in de houding voor het monument stonden. De veteranen van de Sunset March namen ook de houding aan en vervolgens werden er kransen gelegd. Na het officiële gedeelte was er tijd en ruimte om met de veteranen op de foto te gaan. Ondanks dat ik aan het werk was wilde ik deze kans niet laten schieten. Ik ben uiteindelijk met drie van de vier mannen op de foto gegaan. Daarna zijn de mannen weer in een touringcar gestapt en richting Margraten gegaan waar nog een herdenking op ze stond te wachten. Het was voor mij een hele eer deze mannen te mogen ontmoeten, handen te schudden en te bedanken voor wat ze voor onze vrijheid betekend hebben. Mocht je interesse hebben om eens mee te lopen met een Sunset March kijk dan op de website van de stichting of op Facebook. www.sunsetmarch.nl Het is echt een aanrader!

Koninginnedag 1979

Tekst: Martin van der Putten - Wikipedia

Foto's en stukken: Archief IPA Nijmegen e.o.

Voor u ligt de laatste 'Attentie' in ons jubileumjaar 2019. Dit jaar bestond IPA Nijmegen e.o. 60 jaar en dit hebben we samen met jullie gevierd tijdens een gezellige Jubileumborrel in 'De Tabaksplant' te Afferden (Gelderland).

Maar als afsluiting van ons jubileumjaar nog een story uit het archief van IPA Nijmegen e.o.. Tijdens het 20 jarig bestaan werd er door het toenmalige bestuur het idee geopperd om mee te doen aan de jaarlijkse defilé ter gelegenheid van de verjaardag van onze toenmalige Koningin Juliana. Koningin Juliana werd in dit jaar 70 jaar en IPA Nijmegen e.o. 20 jaar, dus een gelegenheid bij uitstek om een reden te bedenken om aan het defilé mee te doen.

Door de secretaris P. Baas werd er op 2 november 1978 een brief geschreven naar de Heer B. Blijdenstein in Baarn met de volgende inhoud:

Geachte Heer Blijdenstein

Namens het bestuur van de International Police Association, district Nijmegen e.o., mag ik U als voorzitter van het Oranje-comité Baarn, het volgende vragen. In 1979 viert ons district haar 20-jarig bestaan. Zij is het oudste district van de 27 districten die I.P.A. Nederland groot is.

Deze organisatie strekt zich uit over de gehele wereld, waarbij plm. 60 landen zijn aangesloten. met een ledenbestand van plm. 150.000 politiemensen.

Onze doelstelling is zoveel mogelijk politiemensen uit de gehele wereld bijeen te brengen in één organisatie, die niet alleen politieke zaken tracht te behartigen, maar ook een bepaalde ontspanning wil bevorderen.

Het feest zal worden gehouden in de periode van 25 t/m/ 30 april 1979. Hiervoor zijn plm. 60 echtparen (politiemensen met hun echtgenoten) uit vele landen uitgenodigd. Gevraagd wordt of de I.P.A. – district Nijmegen met een groep van Nederlandse en buitenlandse politieambtenaren, in uniform gekleed, in de gelegenheid gesteld kan worden, deel te nemen aan het defilé ter ere van de 70-ste verjaardag van Hare Majesteit Koningin Juliana, op 30 april 1979, waarbij dan mogelijk een geschenk kan worden aangeboden.

Omdat ook de echtgenoten graag het defilé van nabij willen meemaken, verzoek ik U beleeft hun ook hieraan te kunnen deelnemen en wel in een burgergroep. Hopende op uw welwillende medewerking, verblijf ik met de meeste hoogachting,

De secretaris
P. Baas

De brief werd voorzien van de handtekening van de secretaris en verzonden richting Baarn.

Op 13 november 1978, kwam er al onder correspondentie nummer 941 een antwoord uit Baarn terug met de volgende mededeling.

Uw aanvraag voor deelneming aan het bloemendefilé ter gelegenheid van de a.s. verjaardag van H.M. de Koningin kwam in ons bezit.

Voor zover wij thans de situatie kunnen beoordelen lijkt Uw deelname mogelijk.

Op Uw aanvraag komen we in januari a.s. nader terug.

BAARNSE ORANJEVERENIGING

Het bestuur.

Te laat

Op 24 februari 1979 kwam er een schrijven van het Baarnsche Oranje-Vereeniging met de volgende opmerking.

Naar aanleiding van Uw aanvraag tot deelname aan het bloemendéfilé ter gelegenheid van de 70ste verjaardag van H.M. de Koningin zonden wij U een kaart toe die U omgaand volledig ingevuld diende te retourneren. Deze kaart hebben wij tot op heden nog niet van U terugontvangen zodat wij U verzoeken deze omgaand doch uiterlijk vóór 10 maart a.s. geheel ingevuld te retourneren. Mocht de kaart dan niet in ons bezit zijn en wij evenmin iets van

U hebben vernomen dan nemen wij aan dat U van Uw plannen hebt afgezien.

Hoogachtend,
Baarnsche Oranje-Vereeniging

Op 28 februari 1979 werd dan de kaart, ingevuld en voorzien van een toelichting, retour gezonden naar de Baarnsche Oranje-Vereeniging. Op de kaart moesten diverse dingen worden ingevuld, waaronder:

1. Aard van de groep;
2. Klederdracht of andere kleurrijke kledij, komt de groep in uniform (zo ja, dan korte omschrijving);
3. Muziek of Tamboer;
4. Wie zal de groep begeleiden;
5. Totaal aantal personen die deelnemen aan het défilé;
6. Met hoeveel vervoermiddelen wordt U gebracht;
7. Speciale wensen?

De kaart werd summier ingevuld door de secretaris. Het een en ander kwam in de toelichting te staan.

De toelichting

Geacht Bestuur,

Bijgaande treft U de deelnemerskaart aan voor het Bloemendéfilé t.g.v. Koninginnedag. Graag wil ik hierop een toelichting geven:

1. De geüniformeerde groep bestaat uit:
 - 2 vlaggendragers en 1 IPA-embleem-drager;
 - 7 bestuursleden, gekleed in blauw/zwarte blazer met embleem op borst en grijze pantalon;
 - 4 leden der Gemeentepolitie;
 - 4 leden der Rijkspolitie;
 - 4 leden der Kon. Marechaussee;
 - 4 leden de Spoorwegpolitie;
 - 24 leden der Internationale Politie uit plm. 12 landen.
2. Een burgergroep van plm. 50 a 60 personen, hoofdzakelijk de echtgenoten van de geüniformeerde leden.
3. Er zijn twee groepen met een totaal van plm. 100 a 110 leden.
4. Is het mogelijk dat de burgergroep direct of kort achter de geüniformeerde groep kan worden opgesteld en eventueel worden voorafgegaan door een muziekgroep of tamboerskorps?.
5. Wanneer het district in aanmerking komt voor het aanbieden van een geschenk zal dat gedaan worden door 2 bestuursleden.
6. Het bovenstaande het ik destijds besproken met Dhr. Spierenburg, Hoofd van de Veiligheidsdienst en U wel bekend.

U bij voorbaat dankend voor de gelegenheid om aan het défilé te kunnen meedoen en voor de genomen moeite.

Namens het bestuur van het District Nijmegen, De secretaris,
P. Baas.

Aanbieden van een cadeau

Op 13 maart 1979 wordt er namens het bestuur door de secretaris een brief verzonden naar het bestuur van de Baarnse Oranje Vereniging te Baarn met de volgende inhoud.

Geacht bestuur,

In aanleiding van mijn schrijven dd. 2-11-1978 en 28-2-1979, deel ik U mede, dat het I.P.A. District Nijmegen, voornemens is H.M. Koningin Juliana als cadeau aan te bieden het: 'Marieke van Nimwegen'. Hopende van U hierop een gunstig antwoord te mogen ontvangen, teken ik, Namens het Bestuur I.P.A. District Nijmegen, De secretaris,

P. Baas.

Op dit schrijven kwam er van de Baarnsche Oranje-Vereeniging een standaard antwoord terug.

Vele aanvragen bereiken ons voor deelname aan het défilé t.g.v. de verjaardag van H.M. de Koningin op 30 april 1979. In veel gevallen wordt te kennen gegeven dat men een GESCHENK voor Hare Majesteit denkt mee te brengen. Om teleurstellingen te voorkomen, delen wij U nu reeds mede, dat het niet mogelijk is alle gegadigde in de gelegenheid te stellen het geschenk persoonlijk aan te bieden. Een met een brief begeleid cadeau kan in elk geval bij het bordes worden afgegeven. Van de vele aanvragers zullen er slechts enkele hun geschenk persoonlijk aan hare Majesteit kunnen aanbieden. Wie die gelukkigen zullen zijn kan pas in april 1979 worden medegedeeld.

Baarnsche Oranje-Vereeniging

Carpaal No. 301		Baarnsche Oranje-Vereeniging		Indings No. 570	
Aard van de groep: voor over al met al de naam BIVS		De samenstelling van de groep: Naam van deelnemende groep: I.P.A. District Baarn			
2. Kluisnummer of andere kenmerk (indien)		Internationale Police Association I.P.A. District Baarn			
3. Naam de groep in letters (in de taal van de groep)		De Baarnsche Oranje-Vereeniging			
4. Wie zal de groep begeleiden:		Totaal aantal personen van de groep dat aan défilé zal deelnemen: 90			
5. Speciale wensen?		AUTOBUSSEN -- WAGTAUTOS -- WINKAUFERS --			

Uit het draaiboek blijkt dat de International Police Association, district Nijmegen e.o. op plaats 50, in het défilé, is opgenomen, achter nummer 49, het 'Tamboer - Lyra korps W.I.K.' uit Den Hoorn en voor nummer 51, het Prot. Chr. Onderwijs de 'Willinkschool' uit Benne.

Alle deelnemers gingen met 3 autobussen naar Soest. Op het bij de stukken aanwezige plattegrondje bleek dat de bussen moesten parkeren in Baarn in de omgeving van de Prins Bernhard laan. Op de terugweg, rond 12.30 uur, werd het Postiljonmotel 'Utrecht-Bunnik' aangedaan voor de lunch. Deze bestond uit menu C voor 21 gulden per persoon. Uit de deelnemerslijst blijkt dat er totaal 90 personen hebben deelgenomen aan het défilé.

Uit Wikipedia:

Koninginnedag 1979

Op Koninginnedag 1979 vierde koningin Juliana haar zeventigste verjaardag. Het was de laatste Koninginnedag die Juliana als koningin der Nederlanden meemaakte. Het was - met gemiddeld 9 graden Celsius - ook een van de koudste koninginnedagen uit de geschiedenis. De dag kende, voor wat betreft de koninklijke betrokkenheid, het traditionele verloop van een defilé op Paleis Soestdijk, dat rond half tien in de ochtend begon met het voorbijtrekken van garderegimenten van grenadiers, jagers en adelborsten. Aanwezig was de gehele koninklijke familie, onder wie prinses Christina die hoogzwanger was van haar zoon Nicolás die, ruim twee maanden later, op 6 juli geboren werd. Het rechtstreekse televisieverslag van de feestelijkheden werd gepresenteerd door Dick Passchier. Na afloop van het defilé wandelde de koninklijke familie door de voortuin van het paleis waar zich veel gezelschappen hadden opgesteld. Tot slot sprak de koningin vanaf het bordes van het paleis haar grote dankbaarheid uit voor alle bliken van waardering die zij vanwege haar verjaardag had ontvangen.

Op 31 januari van het daaropvolgende jaar kondigde koningin Juliana aan te zullen abdiceren op 30 april van dat jaar. Daarmee kwam een einde aan de Koninginnedag defilés die vanaf 1949 het aanzicht van de nationale feestdag hadden bepaald. Juliana's dochter koningin Beatrix bepaalde een jaar later wél dat 30 april de dag zou blijven waarop het feest zou worden gevierd. Op 31 mei 1980 vond ter ere van - toen - prinses Juliana nog een laatste defilé plaats bij paleis Soestdijk.

Activiteiten overzicht

IPA Nijmegen

Zondag 12 januari 2020	Nieuwjaarsreceptie in Bar-Sporthal 'De Heuvel', Heuvel 40, 6651 DE Druten. Samen wensen wij u een gelukkig nieuwjaar onder het genot van een hapje en drankje.
Dinsdag 17 maart 2020	Algemene Ledenvergadering in Bar-Sporthal 'De Heuvel'. Na afloop nog een drankje. Stukken liggen ter inzage en de agenda staat in de volgende Attentie.
Maandag 13 april 2020	Tweede Paasdag Voor de kinderen weer het traditionele Paaseieren zoeken in Bar-Sporthal 'De Heuvel'. Nadere info volgt.
Zondag 26 april 2020	Inloopdag Weer een gezellige inloop om elkaar te ontmoeten in Bar-Sporthal 'De Heuvel'.
Zaterdag 2 mei 2020	Fietstocht de Maasheggen Fietstocht door de Maasheggen met bezoek aan kasteel/museum in Boxmeer. Nadere info volgt.
Dinsdag 21 t/m vrijdag 24 juli 2020	Vierdaagse Nijmegen 2020 104 Internationale Vierdaagse Afstandmarsen in de omgeving van Nijmegen. Vrijdag 24 juli vindt de afsluiting plaats voor de gasten van IPA Nijmegen in Sporthal Malden.
Vrijdag 18 t/m zondag 20 september 2020	Kampeerweekend Kampeerweekend op camping 'De oude Molen' in Groesbeek. Nadere informatie volgt.
Zaterdag 20 oktober 2020	Bezoek Marechauseemuseum Bezoek aan het Marechauseemuseum in Buren. Nadere info volgt.

Aanmelden voor bovengenoemde activiteiten via: evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl

Activiteiten overige oostelijke districten

17 december 2019
Arnhem e.o.

Kerststukjes maken in Velp

Aanmelden: evenementen-arnhem@ipa-nederland.nl

4 januari 2020
Twente

Nieuwjaarsreceptie in Enschede

Aanmelden: twente@ipa-nederland.nl

12 januari 2020
Arnhem e.o.

Nieuwjaarsreceptie in Velp

Aanmelden: evenemente-arnhem@ipa-nederland.nl

19 januari 2020
Oost-Nederland

Nieuwjaarsreceptie in Voorst

Aanmelden: pm-oost-nederland@ipa-nederland.nl

Het bestuur van
IPA Nijmegen

wenst u allen
hele gezellige
Kerstdagen

en

een gezond en
veilig 2020